

Το καλοκαίρι του Νικόλα

Ντέμη Ρούσα

Copyright 2020

**Τώρα που καλοκαίριασε και κλείσαν τα σχολεία,
θέλω να πάμε διακοπές μ' ανυπομονησία!
Και κάθε μέρα το πρωί, βγάζω τους μαρκαδόρους
και φτιάχνω χίλιες ζωγραφιές!
Θάλασσες και παπύρους!**

**Ζωγράφισα ακρογιαλιές και φουσκωτές πισίνες,
μπρατσάκια, νεροπίστολα, χταπόδια, καβουρίνες.**

Όσπου μια μέρα η ζωγραφιά μπροστά μου ζωντανεύει,
και μου χαμογελάει πλατιά!
Τι μαγικό συνέβη;!

Γεια σου Νικόλα, πως περνάς; Σε ξάφνιασα; Συγγνώμη.
Μα δε με αναγνώρισες με τόση ζέστη ακόμη;

**Είσαι το καλοκαίρι μου; Με το χρυσό το χρώμα;
Οι διακοπές, οι θάλασσες, το φουσκωτό το στρώμα;
Έχεις μήπως και φορτηγό που σκάβει μες την άμμο
ή μήπως κάνα φουσκωτό που τρίζει σαν το πιάνω;
Έχεις φτυαράκια και κανό, σανίδες και βαρκάκια;
Δύο χιλιάδες παγωτά , παζλ σε κομματάκια;**

**-Νικόλα μου περίμενε, μ' έχεις παρεξηγήσει,
νομίζω τίποτα απ' αυτά δε θα σε συγκινήσει...
Σου έχω μία πρόταση, να κάνεις μια εργασία!
Να πεις μια καλοκαιρινή όμορφη ιστορία
με τις μπογιές, τα χρώματα, μέσα απ' τις ζωγραφιές σου.
Τι λες, το θέλεις, το μπορείς ή έχεις τις δουλειές σου;**

**-Βεβαίως θέλω και μπορώ, μ' αρέσει η ιδέα,
θα γράψω και τον τίτλο της όλο με κεφαλαία!
-Ρώτα αν θέλεις το μπαμπά και τη γλυκιά μαμά σου.
πως τα περνούσαν σαν παιδιά το καλοκαίρι; Βιάσου!
Α! μην ξεχάσω, ρώτα τους γι' αυτές τις εμπειρίες,
που μένουν πάντα μέσα τους, γι' ανθρώπους και φιλίες!
-Εντάξει καλοκαίρι μου, φανταστική ιδέα,
ετούτη η εργασία μου θα 'ναι η πιο ωραία!**

**Και ο Νικόλας έτρεξε, να μάθει απ' τους γονείς του
τα καλοκαίρια πως μπορούν να αλλάξουν τη ζωή τους.**

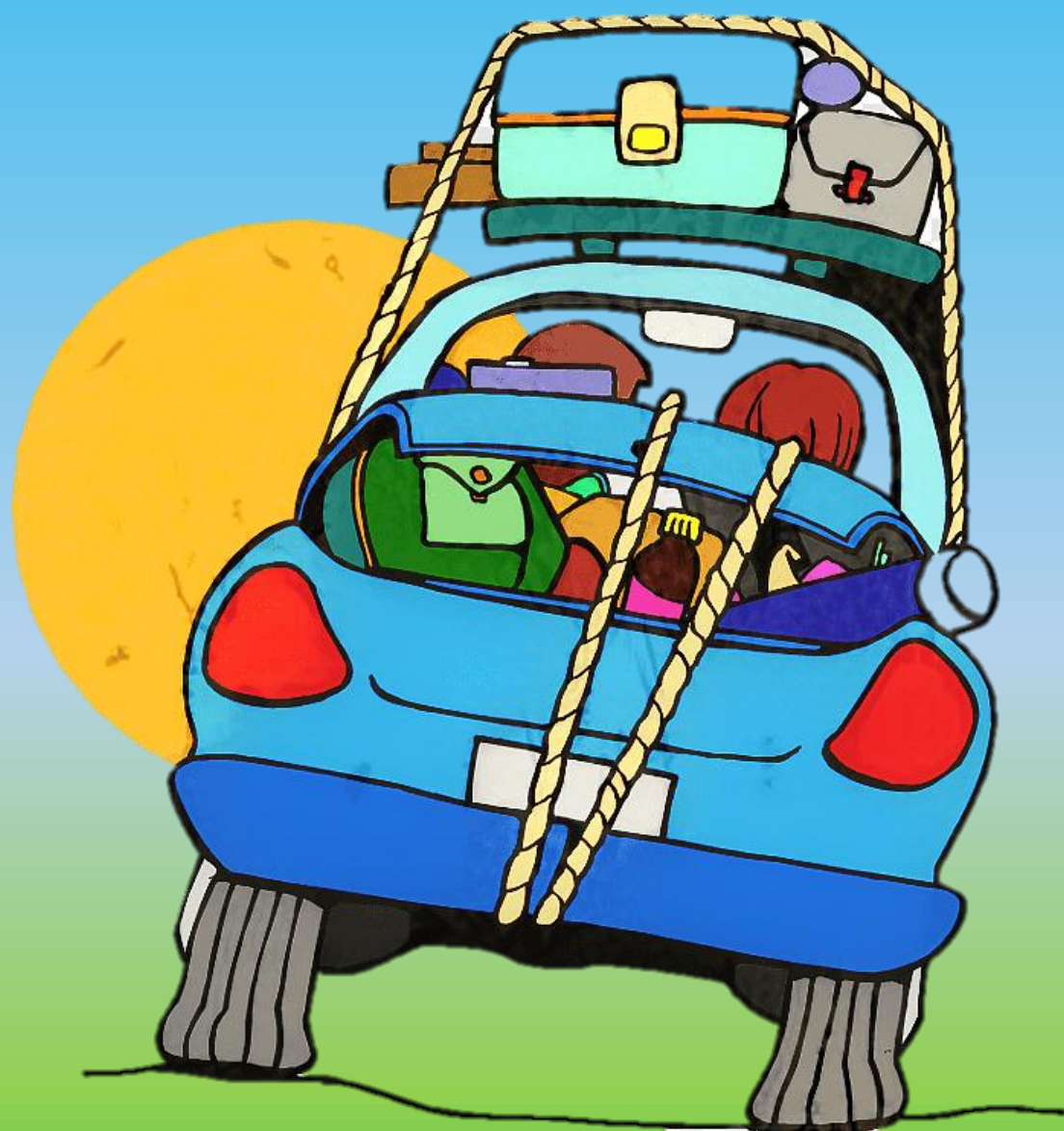
**Μπαμπά, μπαμπά, κάτσε εδώ, σου έχω ερωτήσεις.
Φτιάχνω την εργασία μου, θέλω να μου μιλήσεις
και να μου πεις ότι μπορείς για το καλοκαιράκι.
Εσύ πως πέρανες μικρός; Είχες ποδηλατάκι;**

**Είχες μπρατσάκια φουσκωτά, παιχνίδια, κουβαδάκια,
τηλεκατευθυνόμενα μεγάλα φορητάκια;**

**Νικόλα τι μου θύμησες! Πηγαίνω χρόνια πίσω!
Χαίρομαι τόσο που ρωτάς, κάτσε να σου μιλήσω.**

Το καλοκαίρι ο παππούς φόρτωνε το αμάξι
σκηνές και κατσαρολικά, ο ήλιος πριν χαράξει.
Βάζαμε και δυο αλλαξιές σε μια παλιά βαλίτσα,
καλάμια, αγκίστρια, πετονιές, μια φουσκωτή μπαλίτσα,
κι ύστερα μπαίναμε όλοι μας, μες το σαραβαλάκι,
η θεία, οι παππούδες σου και το μικρό σκυλάκι.
Και ξεκινούσαμε νωρίς να μη μας βρει η ζέστη,
να φτάσουμε πριν απ' τις τρεις!

Ήταν καλή η σκέψη, που είχε ο πατέρας μου.
Μα αλλοίμονο πριν απ' τις τρεις δε φτάσαμε ποτέ μας.
Ούτε σε έναν προορισμό! Ποτέ στις διακοπές μας!
Και ο μπαμπάς του Νικολή, έβαλε κάτι γέλια
για κείνα τα ανέμελα όμορφα καλοκαίρια!

**Και που πηγαίνατε μπαμπά;
Φτάσατε και σε μέρη που έχει αρκούδες καφετιές
που στήνουνε καρτέρι;**

**Χα, χα! Όχι Νικόλα μου, στήναμε τις σκηνές μας,
οργανωμένα κι όμορφα μ' όλες τις παροχές μας.
Κάμπινγκ το λένε!**

Είχαμε, που λες, και κουζινάκι και φτιάχναμε τηγανητές πατάτες το βραδάκι!

Ήμασταν είκοσι παιδιά, κάναμε μακροβούτια, παιχνίδι και κυνηγητό, χορούς, φωνές τραγούδια! Ψαρεύαμε τ' απόγευμα, μαζί με τους μπαμπάδες κι όταν πίσω γυρνούσαμε τρώγαμε λουκουμάδες. Έτσι που λες περνούσαμε τότε στις διακοπές μας, δεν ήταν όλα εύκολα μα είχαμε τις χαρές μας.

**Μπαμπά φίλους δεν έκανες, σ' εκείνες τις παρέες;
Βεβαίως έκανα πολλές, φιλίες και σπουδαίες!
Κι αν θες να μάθεις γνώρισα τον πιο καλό μου φίλο
κείνα τα χρόνια τα παλιά σ' ένα νησί τη Μήλο!**

**Μπαμπά, για πες, και έγινε φίλος παντοτινός σου;
Μα βέβαια Νικόλα μου, έγινε και νονός σου!**

**Κατάλαβε ο Νικόλας μας πως όλα τα ωραία,
είναι πολύ πιο όμορφα αν είμαστε παρέα.
Με μια αγκαλιά ευχαρίστησε, για όλα το μπαμπά του
κι έτρεξε γρήγορα να βρει και τη γλυκιά μαμά του!**

**Μανούλα, άκου με καλά, έχω μια εργασία
και για να ολοκληρωθεί θέλω μια εμπειρία,
απ' τις δικές σου διακοπές,
σαν ήσουνα μικρούλα.
Μπορείς να κάτσεις να μου πεις μία ιστοριούλα;**

**Νικόλα τι μου θύμησες! Πηγαίνω χρόνια πίσω!
Χαίρομαι τόσο που ρωτάς, κάτσε να σου μιλήσω.**

Εγώ που λες, έχω πολλά, πολλά πρώτα ξαδέρφια.
Στο σύνολο είμαστε εφτά και νιώθουμε αδέρφια.
Τη μέρα την επόμενη που κλείνει το σχολείο,
εμείς θα αναχωρούσαμε για το νησί με πλοίο.
Κι εκεί θα μας περίμεναν μ' ανυπομονησία,
και η γιαγιά μας κι ο παππούς μ' αγάπη κι αγωνία!

**Μένουμε σ' ένα τόσο δα μικρό δωματιάκι,
μα σου το λέω αληθινά, έμοιαζε παλατάκι!
Δεν είχαμε πάρα πολλά, όλο κι όλο το βιος μας,
ήταν τα Μίκυ Μάους μας και το ποδήλατό μας.**

**Χα! Χα! Εκείνες οι εποχές με κάνουν και γελάω μέσα από
την καρδούλα μου!**

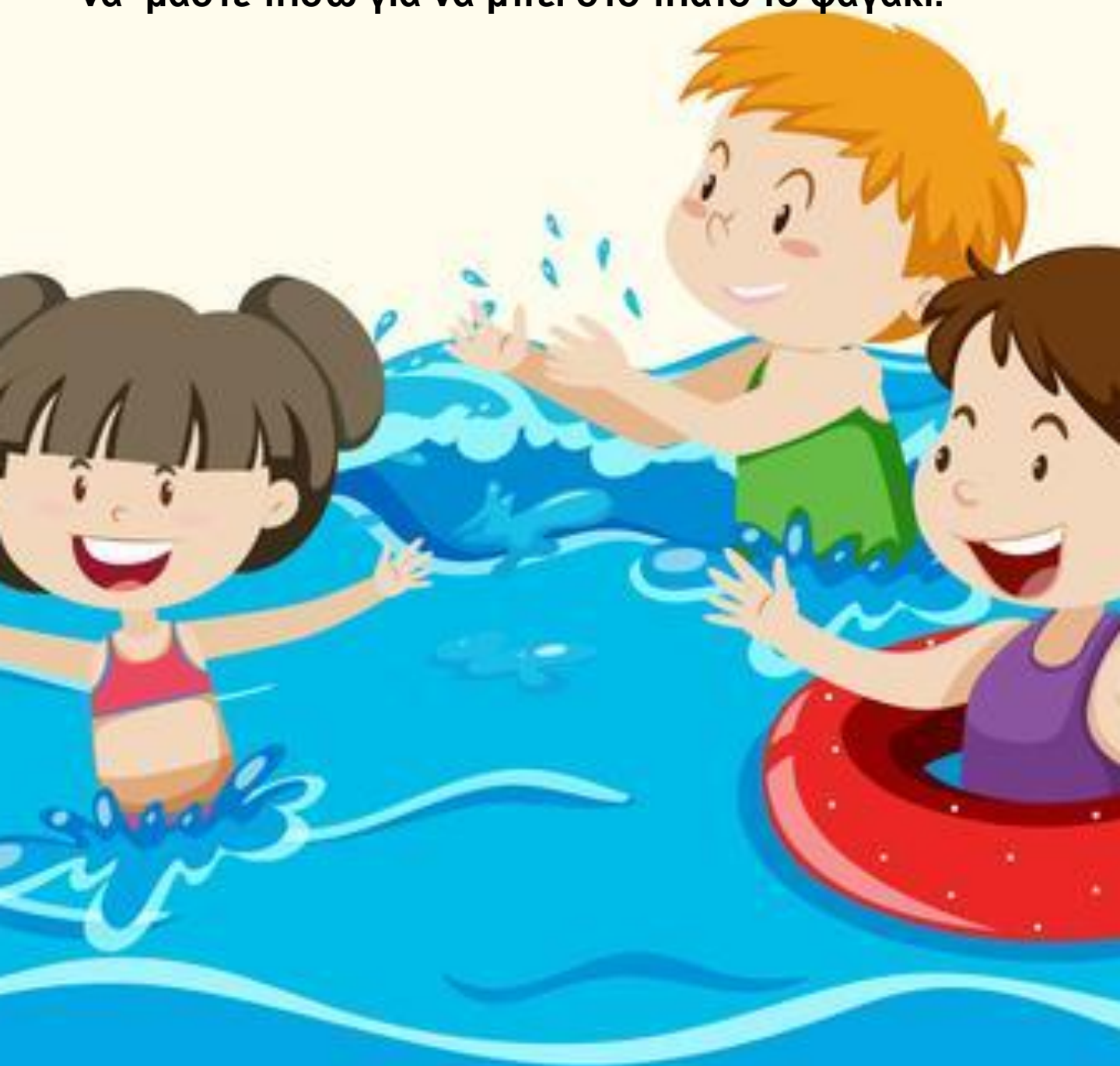
**Καμιά φορά ξεχνάω, πως κάποτε ήμουν παιδί, μικρό,
να σαν κι εσένα, κι έπαιζα ανέμελα κι εγώ...**

Λάστιχο και σχοινάκι, εφτάπτετρα, κυνηγητό.

**Κι ύστερα το βραδάκι, σα συμμορία όλα μαζί
κάναμε παραστάσεις για τη γιαγιά και τον παππού.**

Γιορτές που θα τα χάσεις!

Και κάθε μέρα ο παππούς, που ήταν ψαράς σπουδαίος,
μας φόρτωνε και τους εφτά, και τους εφτά! Βεβαίως!
Με το καΐκι για βουτιές, να πάμε για μπανάκι,
και η γιαγιά του έλεγε ως το μεσημεράκι,
να ‘μαστε πίσω για να μπει στο πιάτο το φαγάκι.

Το μεσημέρι έπειτα, κοιμόμασταν λιγάκι,
γιατί τ' απόγευμα ψωμί τρώγαμε με μελάκι.
Κι ύστερα βουρ στην αμμουδιά με τα ποδήλατά μας.
Καμιά φορά χτυπούσαμε κι εμείς τα γόνατά μας,
γιατί δεν την ακούγαμε που φώναζε η γιαγιά μας!

Όμως αλήθεια θα σου πω, τον πόνο δε θυμάμαι!
Θυμάμαι μόνο αγκαλιές κι αγάπη.
Όσο να 'ναι κείνα τα καλοκαίρια μας,
που ήμασταν μικράκια,
είναι μες την καρδούλα μου, αγάπης διαμαντάκια.

**Μανούλα μου σ' ευχαριστώ για όλα! Σ' αγαπάω!
Ήσουν κι εσύ υπέροχη, όμως πρέπει να πάω,
να ζωγραφίσω μια στιγμή γιατί έχω εργασία
και πρέπει να 'μαι τυπικός σ' αυτή την ηλικία!**

**Κι έτσι ο Νικόλας κάθισε και πήρε τις μπογιές του
και ένα φύλλο από χαρτί. Κι εκεί στις ζωγραφιές του
ξεπήδησε ολοζώντανο πάλι το καλοκαίρι!
Νικόλα μου να 'μαι κι εγώ! Ήρθα να δω τι κάνεις.
Φτιάχνεις την εργασία σου;**

Ξέρεις καλοκαιράκι, τα σκέφτηκα όλα καλά...

Εσύ στο κουβαδάκι, στο στρώμα μου το φουσκωτό ή μες
το φορηγάκι

Νομίζω ότι δε χωράς!!

Πιστεύω η καρδούλα, είναι αυτή που προτιμάς!

Μου το 'πε κι η μαρούλα.

Μπορώ με τα παιχνίδια μου να παίζω όλο το χρόνο,
όμως εσένα προτιμώ να σε κρατάω μόνο,

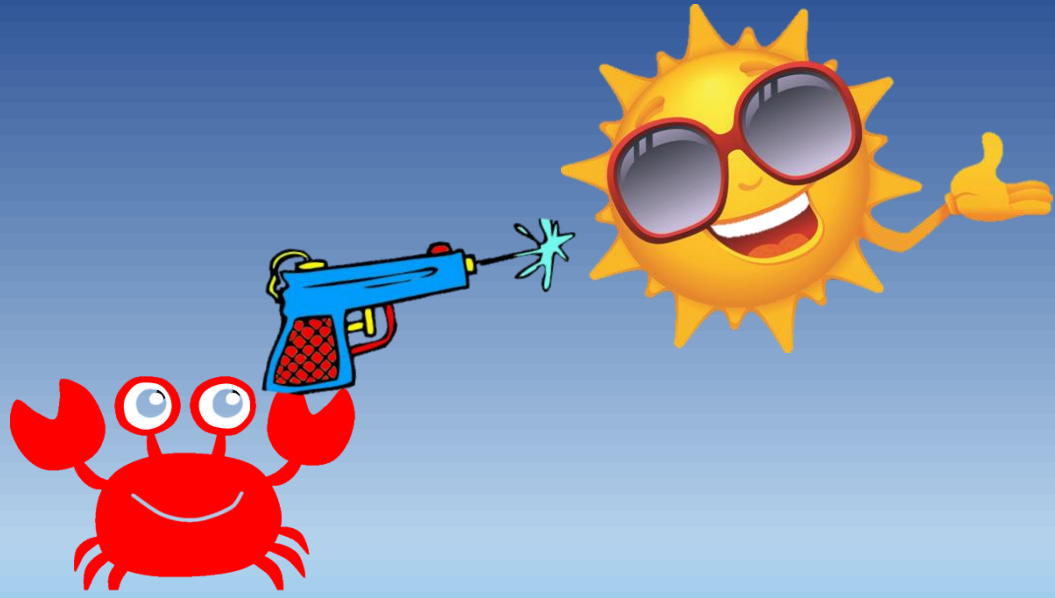
μέσα στις αναμνήσεις μου, σ' ένα καινούριο φίλο, στη
θάλασσα, σε μια βουτιά, στην άμμο και στον ήλιο!

Νικόλα μου τα λόγια σου είναι πολύ σπουδαία!
Πάντα μπορείς και πάντοτε να έχεις για παρέα τον
τράκτορα τον φοβερό ή κάποιο παιχνιδάκι.
Όμως να το θυμάσαι πως, κάθε καλοκαιράκι σε
βρίσκει μεγαλύτερο...
Άνοιξε το χεράκι...

Πάρε αυτό το βότσαλο πάντοτε
να θυμάσαι, να παίζεις και να αγαπάς
όσο χρονών και να 'σαι!

Τέλιος

